

и републиката въ опасностъ. Намирахме се въ най-цвѣтущій периодъ на террора. Въ нѣколко минути хартията отъ двѣтъ страни почернѣ, загъмжѣ отъ имена!

Кръвнишкиятъ революционеръ, безъ даже да прочете написаното, фърли небръжно списъка на жертвитѣ на масата. Утрѣ, или други день — най-късно, на Place de la Revolution ще се бърчатъ въ окървавения кошъ още стотина глави, които тая вечеръ живи и здрави лѣгатъ на възглавницата, нѣкои, може-би, размжтени отъ тайно безпокойство, други пъкъ — може би, ще да сънуватъ най-сладки сънища...

И слѣдъ тѣхъ — други глави! — и по-други день, и недѣли, и мѣсеци, и години още, ще падатъ по единъ знакъ, даденъ отъ тая тѣсна, задушена изба. Защото Шарлота Корде не бѣше дошла още тукъ на гости...

Когато Маратъ излѣзе изъ банята си...

* *
* *

Боже мой! Кждѣ се завѣхъ! Въ коя епоха се запилѣ моето своенравно и вироглаво въображение! На какво зрѣлише мрачно заведохъ читателитѣ си! Ето що значи силата отъ зловѣщото обаяние на тия настрѣхнали великани отъ френската революция!

А азъ дѣйствително за Марата зафанахъ да пишж!

Но не за оня, що видѣхъ на булеваръ Монмартръ въ Гревеновий музей! Не Маратъ на Мишлѣ, на Тиера, на френската революция отъ миналий вѣкъ!

За единъ нашъ Маратъ! (защото и ний имаме Маратовци)!

Милоликъ, руменъ, съ мустачета помадосани, съ коса фризирана, която пада на игриви висудки възъ челото.